

3. ISPRS ljetna škola, Nanjing, Kina

Ivo Gračanin*

U kineskom gradu Nanjingu, od 26. lipnja do 1. srpnja 2008. godine, održana je ISPRS-ova treća ljetna škola na temu »Prikupljanja, obrade i vizualizacije trodimenzionalnih geoinformacija«. ISPRS je prema svojem nazivu međunarodno udruženje za fotogrametriju i daljinska istraživanja, međutim već je duže vrijeme orijentirano prostornim informacijama.

Polazak:

Svi smo se uzbuđeno našli na zagrebačkom aerodromu, napravili check-in i otišli do vidikovca pogledati malo avione. Oko 8h pozvani su i putnici za Amsterdam, da krenu prema izlazu.

Uzbuđenje je raslo, odlazimo na drugi kraj svijeta, u drugu kulturu, ne znamo što nas sve tamo čeka.

Ukricali smo se u naš zrakoplov i on je lagano počeo manevrirati po pisti, morali smo zavezati pojaseve i čuli na razglas dopuštenje za polijetanje. Avion je stao na pistu, pričekao trenutak i počeo ubrzavati sve brže i brže. U trenu smo bili iznad Zagreba, u oblacima. Neki od nas su bili u malom šoku, jer nam je to bio prvi let, ne želim ih sada spominjati, ali znati će oni koji su to, ali preživjeli smo.

Osjetili smo i prve turbulencije, moram priznati da me to podsjetilo na drndanje »zagorskog cuga«, pa sam bio pripremljen na takve situacije. Nakon 2h leta počelo je slijetanje u amsterdamsku zračnu luku. Slijetanje je jedan grozan osjećaj kad avion u zraku usporava (kao da pilot pritegne ručnu) i imaš osjećaj da će avion stati u zraku i samo pasti na tlo, a onda još kada se pridoda obrušavanje. Ali na sreću mi smo sigurno sletjeli. Još samo da spomenem, kada avion sleti, opet imaš osjećaj kao da avion vrluda po pisti, kao da je na ledu prilikom usporavanja po pisti.

Amsterdam:

U Amsterdam smo sletjeli u 10:30 i imali smo vremena do 15:45 kada nam

polazi avion za Šangaj. Naravno, to vrijeme smo željeli iskoristiti za kratak turistički obilazak Amsterdama. Od aerodroma do centra grada vozi vlak i za 15-ak minuta smo bili u samom centru. Prvo što se zapazi u Amsterdamu je hrpa bicikala, tamo ljudi stvarno drže do zdravlja i rekreacije, jer su ulice prepune biciklista. Naravno, mi nismo naučeni na hodanje izvan biciklističkih staza, pa su nam non-stop zvonili zvoncima, ali na svu sreću nitko od nas nije stradao od naleta biciklista. Postoje i masovna parkirališta za bicikle i to na 3-4 kata. Nevjerojatno to izgleda. Po mojoj procjeni barem 3000-4000 bicikala. Sam centar grada je stvarno lijepo građen, predivne stare zgrade, muzeji, crkve, trgovci, sve je to lijepo uređeno. Zaštitni znak Amsterdama su i kanali, grad je ispresjecan njima. Istinita je tvrdnja da je on sličan Veneciji. Ako ćete imati priliku, otidite do Amsterdama, nećete požaliti. Nama je bila želja obići čuvenu crvenu četvrt u Amsterdamu. Moram priznati da smo tražeći ju malo se izgubili, vode puta su nas odvele na totalno suprotnu stranu grada (a što ono mi studiramo :)). Nakon što smo skužili gdje je to ustvari, uputili smo se natrag i uspjeli ju naći. Nizozemska je dopustila prostituciju i konzumaciju nekih droga, ali bez brige, mi smo samo prošetali tim dijelom grada. Ubrzo smo morali krenuti prema aerodromu, jer se bližilo vrijeme polaska.

Kada smo došli na izlaz gdje nas čeka naš avion, smo mogli skužiti da je u čekaoni barem 80% Kineza, tu smo već skužili što nas čeka u Kini.

Put prema Šangaju

Ukricali smo se u donedavno najveću metalnu pricu na svijetu, Boeing 747, poznatiji kao Jumbo jet. Moram priznati da impresivno izgleda. Samo da spomenem, da se dobije dojam veličine, može primiti oko 450 putnika.

Na sjedalima s nas dočekali jastuk i dečica, da si možemo malo odspavati

putem. Do polijetanja bila je vreva i komešanje putnika, spremanje stvari i pronalaženje mjesta. Naš dio zrakoplova je bio pun ko šipak dok je stražnji dio bio gotovo prazan, ali o tome ćemo kasnije.

Opet gašenje mobitela i zavezivanje, sad već znamo što nas čeka pri polijetanju.

Ubrzo smo bili u oblacima iznad Nizozemske. Na monitorima se prikazuju neki podaci vezani uz let, kao što je visina (~10000m), brzina (~900km/h), vanjska temperatura (~-55°C), koliko se još dugo leti, lokalno vrijeme i nama najzanimljivije grafički prikaz leta na karti. Nakon dva sata leta, dobili smo ručak, mogli smo birati između europske i kineske kuhinje, odabrali smo kinesku i nismo pogriješili, bilo je vrlo fino. Dobili smo pire krumpir, pileći paprikaš, malo ljuči, desert, voće i sok. Najbolje mi je voće, dobiju se dvije kockice lubenice, kockica jabuke i dinje i bobica grožđa, a sve je to zapakirano u posudicu 3x3 cm. Al nemožemo sad očekivati neki obilan ručak, pa ipak smo u avionu i u ekonomskoj klasi. Moram spomenuti jednu stvar, da svaki put kad smo dobili neki obrok su počele turbulencije, zanimljivo je jesti u takvim uvjetima, dok se avion tresse. Nakon obroka, počinje prikazivanje filmova, nezgodna stvar je što ne možeš birati što ćeš gledati, već moraš gledati ono što prikazuju, eventualno možeš slušati glazbu ili pokušati zaspati. Nakon tričetiri sata leta, dobar dio ljudi oko nas je pozaspalo, što se nebi moglo reći za putnike iza nas. Iza nas su bili neki mali Kinezi koji su se zabavljali čupanjem i lupanjem po glavi putnika ispred sebe, neko vrijeme je to bilo zabavno, ali ubrzo dosadi i postane naporno. Njihov tata uspio ih je smiriti i mi smo polako tonuli u san. Meni je bilo jako teško zaspati, ipak uzbuđenje je bilo preveliko, ali nekako su mi se oči uspjele skolopiti. Ali nakon 30 sekundi sna me je probudio mali de-

[*] Apsolvent, usmjerenje: inženjerska geodezija i upravljanje prostornim informacijama

beli Kinez (tako smo ga prozvali), jer mi je sjeo na ruku. Htio sam poluditi i naravno više nisam mogao zaspati. Dotični dječak je okupio bandu malih Kineza i počeli su trčati po prolazima i glasno se zabavljati, naravno uspjeli su probuditi i ostale putnike. Neki od nas su bili vrlo ljuti na njih, ali ne možeš si pomoći, jer ne govore drugi jezik osim kineskog. To devijantno ponašanje je trajalo dobrih 2 sata i onda su pozaspali, a mi smo uletili u noć iznad Rusije. Već sam se ukočio i pokušao sam malo prohodati po avionu, ali sve je to vrlo usko i malo, tako izlet ti se može jedino svesti na hodanje do WC-a. WC u avionu je strašno mali, jedva se možeš okrenuti u njemu. Kad sam pokušao izaći, nisam mogao otvoriti vrata od WC-a, već sam mislio da me netko zeza i drži mi vrata, pa sam pokušao zaprijediti, ali kad sam skužio da nema nikoga s druge strane vrata, već sam se malo prepao, najbolje da ostanem zatvoren u WC-u. Onda sam primjenio sirovu snagu i uspio otvoriti vrata. Prošlo je i oko 8 sati leta, već nam je svima pomalo dosta svega, tako da smo odlučili prošetati do repa aviona. Smjestili smo se uz jedna vrata i gledali kroz prozor, baš mi je zanimljivo kako me uopće nije bilo strah visine, dok se popnem na vrh trešnje nije mi baš svejedno, a razlika u visini je samo 1000 puta. Stjuardesa nam je ponudila da se smjestimo na slobodna mjesta i da od tamo gledamo kroz prozor, valjda ju je bilo strah da ne otvorimo vrata. Taman smo prolazili iznad pustinje Gobi, vidi se kolika je to količina pijeska. Ispod nas je proletio avion, možda na udaljenosti od kojih 500m, baš smo ostali zatečeni kako je blizu proletio. Ubrzo se počeo mijenjati krajolik, sve je više počelo prevladavati zelenilo. Kinezi stvarno puno površina obrađuju, makar to nije ni čudno, treba prehraniti toliki narod. Ubrzo nam je poslužen doručak, već smo bili ogladnili i taman nakon pola sata je počelo slijetanje u Shanghai.

Šangaj

Ulazeći u terminal, mislili smo da će tu biti sve puno ljudi, kad ono sve gotovo prazno. Došli smo na graničnu policiju, tamo smo osjetili neku nelagodu, sve je bilo tiho. Policajac je puštao ljude do žute crte i nakon toga ih je raspoređivao po šalterima. Vidjela se stega. Na šalteru su nas dobro pogledali, pregledali putovnicu, pošarali vizu.

Uzeli smo prtljagu i krenuli prema centru grada. Do centra grada vozi prvi magnetski komercijalni vlak na svijetu, postiže brzinu od 431 km/h i vozi na stupovima visine oko 10 metara. Udaljenost od 30 kilometra prevađuje za 7 minuta,

a cijena karte je oko 35 kuna. U našim uvjetima, pri takvoj brzini, bi tom vlaku trebalo 1h iz Zagreba do Splita, e to bi bilo super, naši Dalmatinci bi mogli svaki vikend kući, kao i mi kontinentalci koji smo bliže Zagrebu. Ustvari vlak te doveze gotovo do centra, moglo bi se reći da te ostavi u Gajnicama, a ti trebaš na trg Bana Jelačića. Nakon kupnje karte, čeka te rentgen i pregledavanje stvari, tek se onda možeš ukrcati u vlak. Jedan dio grupe je htio do centra ići taksijem, ali ja sam uspio nagovoriti ipak na vožnju vlakom. Oni koji su bili skeptični prema vožnji ipak su promijenili mišljenje, tj. vi-

ona zamjenjuje pokazivače smjera. Vozili smo se oko 45 minuta, nekih 30 kilometra i platili oko 60 kuna za tri putnika.

Oko željezničkog kolodvora je bila velika gužva i tu se moglo vidjeti da ona pretpostavka da ćemo strati iznad svih za pol metra pada u vodu. Kinezi uopće nisu tako strašno niski kao što se to misli, ja sa svojih 184 cm, nisam se osjećao kao div među njima. Samo da spomenem, treći taksi je stigao 5 minuta iza nas, tako da se nisu izgubili.

Put prema Nanjingu..

Krenuli smo kupiti kartu za vlak, naravno, tamo te opet čeka rentgen i pre-

Maglev

djelo se po smješku na licu.

Do centra smo išli taksijem. Taksi se masovno koristi u Kini i za naše prilike je vrlo jeftin. Došli smo na taksi terminal i rekli nekom čuvaru koji poziva taksi da želimo ići do željezničke stanice, uvalio mi je neki papirić i došao je taksi, rekao je taksistu kud nas treba voziti i on je krenuo. Na papiriću su pisala najvažnija odredišta na kineskom i engleskom i ja sam mu još jednom htio reći kud idemo i pokazao na papiriću. On je to pogledao i naglo stao, te brzo zaustavio drugi taksi, te išao reći drugom taksistu kud treba ići, tko zna kud bi nas odveli da mu nismo rekli. Ali treći taksi je zaobišao ova dva i krenuo, mi smo se počeli valjati od smijeha, jer ovaj treći taksist nezna kud mora voziti. Kinezi kao vozači su vrlo loši, vozačka kultura i poštivanje propisa moglo bi se reći da i ne postoji. Vrlo često će od tri prometne trake napraviti četiri, non-stop se prebacivati iz trake u traku, skretati bez pokazivača smjera, ali zato se truba koristi vrlo često, moglo bi se reći da

gled stvari. Jedva smo našli šalter na kojem se govori engleski, ali i domaće stanovništvo koristi taj šalter pa je opet gužva i dugo čekanje. Dobili smo karte za vlak koji tek ide za nekoliko sati, jer su svi prije popunjeni, inače idu po dva vlaka svakih sat vremena. Krenuli smo prema čekaonicama, za koje smo pretpostavljali da su iza čoška, kad ono šok, čekaonice i kolodvor su preko puta ceste. Opet, uzmi stvari i put pod noge. Naravno, već se može očekivati što nas je opet čekalo, rentgen i pregled stvari uz jedan dodatak, pregled karti. Imali smo osjećaj da kad se vratimo u Hrvatsku ćemo u mraku svijetliti od tolike izloženosti rentgenskom zračenju. Već nas je lovio san, jer čekaonice su klimatizirane i baš je bilo ugodno, za razliku od vanjske temperature koja je oko 35° uz veliki postotak vlage. 15 minuta prije polaska vlaka najave da putnici mogu krenuti prema peronu. Otprilike smo izračunali da u vlak stane oko 1000 ljudi, pa kad to krene prema vlaku odmah nastaje stampedo. I ne, nismo se vozili

onako kako je uvriježeno mišljenje da su svi stisnuti unutra, ovdje svatko ima svoje mjesto i nitko ne stoji u vlaku. Udaljenost između Šangaja i Nanjinga je oko 300 kilometara, za to je potrebno oko 3h vožnje, a cijena karte iznosi oko 80 kuna. Gotovo cijelim putem uz prugu je industrija, te poneko polje riže. Paralelno uz prugu teče i rijeka Yangze, iz vlaka se ne može vidjeti, ali vrlo često se mogu vidjeti kanali preko kojih prelazi pruga. Ti kanali služe za navodnjavanje i transport robe vodenim putem. Cijelo vrijeme smo informirani audio i video putem o stanicama i trenutnoj brzini vlaka. Najveća brzina koju postiže je 250 km/h. Putem nas je sve već lagano hvatao umor i teškom mukom smo održavali oči otvorene.

Nanjing..

Stigli smo u Nanjing i na kolodvoru su nas čekali organizatori. Uputili su nas prema taksu terminalu, te smo zajedno s još barem 500 ljudi čekali na taksu. Moram priznati da me to malo i fasciniralo. Taksisti su tako dobro uigrani, treba im ni 30 sekundi da ukraju torbe i putnike i da krenu, a novi taksiji samo stižu i to u 4 trake. Došli smo u kampus gdje ćemo biti smješteni i imati predavanja. Čuli smo neke nevjerovatne stvari o tom kampusu. U njemu boravi oko 40000 studenata, imaju besplatan autobus koji ih razvozi po kampusu, veliko nogometno igralište sa atletskom stazom, nekoliko zgrada u kojima se održava nastava, restorani, trgovine, hotel..

U ovome kampusu se pretežno studiraju geoznanosti. Smjestili smo se u naš hotel i krenuli na prva uvodna predavanja.

Predavanja u ovih 5 dana su nam držali: Armin Gruen, profesor na ETH Zurich (CH), George Vosselman, profesor na ITC Enschede (NL), Emanuel Baltsavias, docent na ETH Zurich, Deren Li, član Kineske akademije znanosti i Kineske akademije tehničkih znanosti, Hui Lin, profesor na Sveučilištu u Hong Kongu, Jürgen Döllner, direktor Odjela za računalnu grafiku Sveučilišta u Postdamu (GE) i Yehua Sheng, profesor na sveučilištu-domaćinu događaja.

Iduće dane smo imali predavanja o: Internet based measurable image service (Li), Image-based 3D city modelling (Gruen), Virtual 3D city models and CityGML (Döllner), 3D modelling from laser scanner data (Vosselman), Distributed Virtual Geographic environments (Lin), Vehicle-borne mobile system for spatial data acquisition (Sheng).

Prvu večer su nam domaćini organizirali predstavu u kojoj se pjevalo i plesalo tradicionalne kineske pjesme i ple-

Glavna zgrada kampusa

sove, ali i moderne pjesme koje je izveo njihov bend. Bile i igre namijenjene sudionicima seminara. U prebacivanju kikirikija uz pomoć štapića su sudjelovala dvojica naših studenata i uspjeli su osvojiti prvo i treće mjesto, za što su dobili nagrade.

U sklopu seminara imali smo i izlete.

Prvi je bio u Ured za izmjeru i kartografiju, gdje su nam pokazali gotovo svaki kutak zgrade, održali predavanje o njihovim radovima, planovima i ostalim važnijim podacima iz Ureda.

Posjetili smo i muzej »300.000 žrtava« koji je posvećen žrtvama u kinesko-japanskom ratu, gdje je na području Nanjinga 300.000 Kineza izgubilo živote. Sam muzej se prostire na ogromnoj površini i njime dominiraju: mramor, kamen, voda i biljke, nakon muzeja odveli su nas u centar grada, imali smo vremena za šoping i noćno razgledavanje grada.

Zadnji dan su studenti izlagali svoje radove, naše boje je branio Filip Biljecki i s pravom možemo reći da je imao najbo-

Predavanje

S studentima

lju prezentaciju među studentima.

Posjetili smo i (pobjegli smo s jednog predavanja) Purple Mountain, a taj naziv je nastao zbog boje oblaka koji nadvijaju tu planinu. U sklopu njega su astronomski observatorij, Sun Yat-sen mauzolej, nekoliko pagoda, muzeji i tradicionalne kuće. Ulaznica je dosta skupa, oko 100 kuna, ali vrijedi toliko. Park je predivno ureden, pazi se na mnoštvo detalja i na

čistoću.

Povratak u kampus je bio nezaboran, 5 nas se stisnulo u kombi dug možda dva metra, s tim da su dvojica morala sjediti na stolčicama u prtljažniku. Prvo nas taksist nije želio toliko staviti unutra, ali smo mu ponudili malo više novca i pristao je.

Kineska kuhinja je vrlo neobična za naš ukus. Najčešće se temelji na piletni, teletini i povrću. Često je hrana vrlo pikantna i neobičnog okusa. Spomenuti ću neke od specijaliteta koji su nam bili ponudeni: teletina s kikirikijem u umaku od šećera, juha s kornjačama, kuhane pileće glave (zamislite si prizor od 50-ak pilećih glava na pladnju), nešto kao kopri-va sa ljutim paprikama, topla salata od krastavaca i rajčice. Sva hrana je sjeckana na sitne komadiće, kako bi se mogla lakše konzumirati uz pomoć štapića, te je u Kini pravilo, da kada završiš s jelom, odmah odlaziš od stola, ne čekaš da svi završe s jelom.

Sam Nanjing ima oko 8 milijuna stanovnika, dok grad s okolicom ima oko 13 milijuna stanovnika, tako tvrde gradske vlasti. U gradu se vidi da se planski ruše velike stare gradske četvrti s malim kućicama i na njima se grade velike stambene zgrade. Nanjing je neko vrijeme bio glavni grad Kine.

Nanjing se može izgovarati kao Nanjing ili Nanding.

Cijena prijevoza u gradskim autobu-

sima je 75 lipa u neklimatiziranim, a vožnja u klimatiziranim iznosi 1,5 kuna. Kineska valuta je Yuan (10 Yuana je 1 Euro, dakle oko 7,5 kuna).

Prvih 3-4 dana nismo vidjeli sunce, već samo maglu. Magla u Kini je vrlo česta, zbog puno vode. Temperatura se kreće oko 35° kada je magla, pa preko 40° kada je sunčano. Zrak ima čudan miris, očito zbog velike koncentracije vlage i industrijskog zagađenja.

Šangaj.

Zadnji dan seminara, sudionici su krenuli na drugi dio seminara u Peking, dok smo mi ostali još jedan dan u Nanjingu i krenuli za Šangaj.

Glavna šoping ulica u Šangaju je Nanjing road i dug je oko 6 kilometara. U njemu su samo trgovine s poznatim brandovima. Već smo se bili proveselili da ćemo obnoviti svoju garderobu u Kini, ali na kraju smo se neugodno iznenadili, cijene su gotovo iste kao i kod nas.

Tehnička roba također, tako da su naši planovi o velikom šopingu propali. Cijelo vrijeme u ulicama su nas napadali trgovci koji te odvlače u svoje male trgovine u blizini ove glavne ulice. Kako se odmah vidi razlika, glavna ulica je jako užminkana, dotjerana, dok ulice udaljene samo

Mi i Buda

30 metara od te glavne su prepune smeća i jako smrdljive. U tim ulicama su male trgovine koje gledaju na ulicu su samo paravani, ulaz u glavni dio trgovine je skriven iza ormara ili iza kakvih dobro kamufliranih vrata. Tu se prodaju kopije satova, torbice, kravate, remeni, ponegdje i kakva obuća i odjeća. Njihov glavni sport bi se moglo reći da je cjenkanje. Svaki trgovac ima kalkulator i ispisuje cijene na njega, te cijelo vrijeme govore „a koja je tvoja cijena“. Ponekad je potrebno izgubiti gotovo sat vremena u cjenkanju da bi se kupila nekakva stvar. Recimo ženske torbice poznatih marki imaju početnu cijenu od 1000 kuna, a na kraju se prodaju za manje od 100. Taktika je vrlo važna prilikom cjenkanja, potrebno je odmah ići s bezobrazno niskom cijenom i onda polako povećavati do neke realne vrijednosti, a ako je prodavač tvrd, onda je potrebno krenuti prema izlazu, nakon par sekundi će potrčati za vama, vući vas za rukav i reći da pristaje na vašu cijenu. Naravno, cjenkanje je moguće samo u tim trgovinama gdje se prodaju kopije, u ostalim to nije moguće.

Cijene hrane u restoranima su približno iste kao i kod nas. Jednom prilikom smo išli u talijanski restoran i naručili teleće odreske, jako smo se poveselili

Pagoda

Ručak

Novi dio Šangaja

Stari dio Šangaja

konkretom mesu, kad ono dobili smo tanjur s 3 komadića mesa promjera možda 3 centimetra i to smo platili oko 40 kuna, a kao šećer na kraju je bila salata koja se sastojala od 3 koluta kiselog krastavca, 3 kockice mrkve i komadićem karfiola. Kako se moglo i pretpostaviti, otišli smo gladni iz tog restorana.

U gradskoj četvrti Pudong, smo posjetili i tv-toranj koji je visok 350 metara, s kojeg se pruža fantastičan pogled na grad, a kraj njega je još viša zgrada u obliku otvarača visine 550 metara.

Put kući..

I došao nam je i taj dan kad smo morali napustiti Kinu. Spakirali smo stvari i krenuli na aerodrom, neki su se jo jedanput provozali Maglevom, a neki su išli direkt s taksijem. Išli smo obaviti check-in, svi su prošli bez problema, kad je meni službenica rekla da me ne može pustiti u avion, jer nemam vizu za Hrvatsku. Malo sam ostao zatečen i rekao da sam ja iz Hrvatske i sigurno ne trebam vizu. Nije se dala smesti i uporno mi objašnjavala da mi nemože izdati kartu. Već sam se bio prepao, neću valjda na kraju ostati u Kini. Zatim je u pomoć zvala neku šeficu, pa su obje razglabale o tome, jel ja imam pravo uću u Hrvatsku bez vize il ne. Ostatak ekipe samo mi se lagano smješкао i nasladivao. Nakon desetak minuta natezanja, skužile su da ipak mogu bez vize. Kao šećer na kraju, na pregledu prtljage su nam zapljenili upaljače koji sviraju kinesku himnu i plamen im mijenja boju, jer se ne smiju unositi u avion. Povratak nam je trajao 12h, jer smo letjeli do Pariza. Avion kojim smo letjeli natrag, je bio bolje opremljen, pa je svaki putnik imao mali LCD monitor ispred sebe i mogao je sam birati, želi li gledati kakav film, igrati igrice, pogledati prema zemlji uz pomoć kamere. Nakon par sati leta, sustav za zabavu se blokirao, pa je kapetan javio da će resetirati računalo i nakon toga ćemo ga moći opet koristiti. Naravno, malo smo se pribojavali da nebude resetirao

krivo računalo, pa da nebi morali koristiti padobrane.

Na carini u Parizu je bilo zanimljivo, neki su si kupili suvenire u bescarinskoj zoni u Šangaju, a neki 2 boce rakije od riže, e tu je postalo zanimljivo, jer carinici nisu dopuštali unos te rakije, makar je bila uredno zapakirana u posebne vrećice. Razlog je bio da nema neki potrebiti certifikat EU, a najbolja stvar je da smo vidli istu takvu rakiju koju je moguće kupiti u bescarinskoj zoni u Parizu, znači onu koju zaplijenje putnicima iz Kine, odmah ti ju mogu prodati.

Sam Pariz nismo mogli vidjeti, jer smo imali sat vremena između letova. Ukcrali smo se u autobus i odvezao nas je do našeg aviona. Morali smo čekati oko 10 minuta ispred aviona, jer još nije bio spreman za ukrcaj. U 19h smo primjetili da su nam tek dovezli torbe, a po voznom redu mi smo morali već biti iznad Pariza.

Kad smo ugleдали naše more i Kvarner, znali smo da smo doma. Ubrzo je kapetan javio da ćemo u Zagreb sletjeti po olujnom vremenu, samo nam još to treba da ne možemo sletjeti, ali na svu sreću sletjeli smo još po suhom vremenu.

Na kraju mogu slobodno reći da smo uživali u danima provedenim u Kini, stekli smo nova znanja iz struke i ostvarili kontakte s kolegama geodetima iz Europe i svijeta.

Posebno se moramo zahvaliti: Ministarstvu znanosti, obrazovanja i športa, Geodetskom fakultetu u Zagrebu i brojnim geodetsko-geoinformatičkim tvrtkama na financijskoj podršci koja nam je osigurala put do Nanjinga i sudjelovanje na ljetnoj školi. Bez njihove pomoći naš odlazak ne bi bio moguće! 🙌

Našli smo geodetske instrumente

Karta Hrvatske